

Rosalinde van Ingen, student Godsdienst Pastoraal Werk aan de Christelijke Hogeschool in Ede, interviewde voor haar afstudeerproject onder anderen een elf-tal leiders van migrantenkerken in Nederland. Ze was vooral geïnteresseerd in de vraag hoe deze kerken het evangelie doorgeven. We geven een aantal opvallende punten door.

Nederlanders zijn moeilijk tot bekering te brengen

De missionaire bijdrage van niet-westerse christenen in Nederland

Allereerst viel op dat migrantenchristenen zich niet schamen voor hun christen-zijn. Van Ingen: “Een pastor vertelde dat hij bijvoorbeeld op zondag met een grote bijbel onder de armen naar de kerk loopt. Hij is trots op zijn christen-zijn. Veel andere geïnterviewden wilden als advies geven aan de christenen in Nederland dat ze meer moeten vertellen over hun geloof. Dat ze duidelijk laten merken dat ze christen zijn”.

Liefde verkondigen

Migrantkerken zijn op verschillende manieren bezig met evangelisatie. Dat kan via een specifieke actie met folders, via diaconale hulpverlening, via genezingsdiensten, moderne media of via persoonlijke contacten. Over het verlenen van hulp zegt een voorganger in Amsterdam: “We maken op dit moment al wel een verschil in de stad. Het is echter voor veel mensen niet zichtbaar. We vangen ontzettend veel illegalen op. Veel illegalen komen hier met de hoop op een beter leven. Als ze hier komen, raken velen heel gefrustreerd. Daarom hebben ze vaak emotionele begeleiding nodig. Daarnaast geven we hen een plaats om te verblijven en financiële hulp. We proberen goed voor ze te zorgen. Belangrijker is echter de liefde die wij onder hen verkondigen. Dat is echt heel belangrijk. [...] Als wij, de migrantenpastors, hier niet de liefde zouden prediken, zou een vergelijkbare situatie als in de voorsteden van Parijs zich hier kunnen voordoen”.

Blokkades

Wanneer migrantkerken Nederlanders proberen te bereiken met het evangelie dan lopen ze tegen een aantal blokkades aan. Allereerst is er de taal. Veel van de voorgangers spreken weinig of geen Nederlands. Volgens één voorganger is dat vooral een probleem van tijd en van financiën. Van Ingen: “Veel migrantenpastors hebben naast hun pastorale werk een andere baan om in hun onderhoud te kunnen voorzien. Het leren van de Nederlandse taal kost tijd en geld. Maar met name de investering in tijd is voor

hen een probleem”. Omdat men binnen de eigen kerk voldoende uit de voeten kan met bijvoorbeeld het Engels, voelt men minder de noodzaak om Nederlands te leren. Dit beperkt migranten echter bij het vinden van een plaats in de Nederlandse samenleving. Verder zijn de diensten in een migrantenkerk uitbundiger en enthousiaster dan in een Nederlandse dienst. Dat zal niet elke Nederlander aanspreken. De manier waarop veel Nederlanders over kerk en geloof denken, roept verbazing op. Een Ghanese voorganger zegt: “Sommigen weten wel dat God bestaat, maar zien niet in waarom ze God nodig hebben. Nederlanders zijn moeilijk tot bekering te brengen. Ze verlangen niet naar meer dan datgene wat het leven hen nu te bieden heeft. Het maakt hen niets uit of God bestaat”. Een Afrikaanse voorganger onderkent de invloed van de Verlichting: “Christenen uit Afrika kunnen een meerwaarde hebben voor de verkondiging in Nederland. We hebben gelukkig de Verlichting niet meegemaakt. In Afrikaanse kerken geloven we in het actieve werk van de Heilige Geest”.

Samenwerking

Van Ingen besluit haar scriptie met een aantal aanbevelingen:

1. Maak duidelijk wat de missionaire bijdrage van migrantkerken in Nederland is.
2. Laten we nadenken over de theologische betekenis van de komst van niet-westerse christenen naar Nederland.
3. In de samenwerking tussen Nederlandse en migrantkerken moeten beide partijen naar elkaar willen luisteren en van elkaar willen leren.
4. Migrantkerken bereiken nu vooral doelgroepen die voor Nederlandse kerken moeilijk te bereiken zijn. Laten we dat erkennen en daar positief mee omgaan.

N.a.v. Rosalinde van Ingen, Mission Move(s), De missionaire bijdrage van niet-westerse christenen in Nederland, juli 2007, niet gepubliceerd.

Jaap Haasnoot